

BORTTRUGA, v. a. 1. Genom trug göra sig af med något. — Äfv. *Truga bort.* — *Borttrugande*, n. 4. o. *Borttrugning*, f. 2.

BORTTRÄNA, v. n. 1. Småningom, till följe af sjukdom eller själlidande, förlora helsa, lifskraft och glädje. — Äfv. *Träna bort.* — *Syn.* *Aftyna*, *Tvina*, *Tvina bort.* — *Borttränande*, n. 4.

BORTTRÄNGA, v. a. 2. Tränga undan ifrån sig eller ifrån något ställe. — Äfv. *Tränga bort.* — *Syn.* *Undantränga.* — *Bortträngande*, n. 4. o. *Bortträngning*, f. 2.

BORTTVAGA, v. a. 5. (höjes som *Tvaga*) Se *Borttvälla*. — Äfv. *Teaga bort.* — *Borttvagande*, n. 4. o. *Borttvagning*, f. 2.

BORTTVINA, v. n. 1. Se *Borttråna*. — Bättre säges *Tvina bort.* — *Syn.* Se *Borttråna*. — *Borttrånande*, n. 4.

BORTTVÅ, v. a. 2. Se *Borttvälla*.

BORTTVÄTTA, v. a. 1. Genom tvättning borttaga. — Äfv. *Tvätta bort.* — *Syn.* *Aftvätta*, *Aftvaga*, *Aftvå*, *Borttvaga*, *Borttvå*. — *Borttvättande*, n. 4. o. *Borttvättning*, f. 2.

BORTTÄG, n. 5. (föga brukl.) Se *Aftäg*.

BORTTÄGA, v. n. 1. Bortgå i tågande trupp, tågvis. Säges mindre om krigsfolk, än om processioner o. d. samt skämtvis. — Äfv. *Tåga bort.* — *Syn.* *Aftåga*, *Afmarschera*, *Bortmarschera*, *Aftroppa*. — *Borttågande*, n. 4.

BORTTÄLJA, v. a. 2. Genom täljning med knif borttaga. — Äfv. *Tälja bort.* — *Syn.* *Aftälja*, *Afkreta*. — *Borttäljande*, n. 4. o. *Borttäljning*, f. 2.

BORTTÖA, v. n. 1. Till följe af tövader hortsmläta. *All snön har b-t af marken.* — Äfv. *Töa bort.* — *Syn.* *Aftöa*, *Aflena*, *Bortlena*. — *Borttöande*, n. 4.

BORTVANDRA, v. n. 1. 1) Vandra från ett ställe. — Äfv. *Vandra bort.* — *Syn.* Se *Bortgå*. — 2) (fig.) Dö. — *Hellre Vandra bort.* — *Syn.* Se *Dö*. — *Bortvandrande*, n. 4. o. *Bortvandring*, f. 2.

BORTVEXLÄ, v. a. 1. Genom vexling lemna från sig, göra sig af med. *B. en hundrarksdalers-sedel emot smärre sedlar.* — Äfv. *Vecla bort.* — *Bortvexlande*, n. 4. o. *Bortvexling*, f. 2.

BORTVIFTA, v. a. 1. Genom viftning undandrifva, fördrifva. *B. dam, flugor.* — Äfv. *Vifta bort.* — *Bortviftande*, n. 4. o. *Bortviftning*, f. 2.

BORTVIKA, v. n. 5. o. 2. (höjes som *Vika*; föga brukl.) Se *Afvika*, v. n. 5. — Bättre *Vika bort.* — *Syn.* Se *Rymma*. — *Bortvikande*, n. 4.

BORTVISA, v. a. 1. o. 2. 1) Visa ifrån sig, antyda någon att aflägsna sig ifrån ett ställe. — *Syn.* *Afvisa*, *Affora*, *Bortfora*, *Affärda*, *Afskeda*. — 2) (fig.) Icke godkänna, icke antaga för giltig, ogilla, aflägsna. *Du bör b. dessa tankar, eljest skola de göra dig olycklig.* — I begge bemärkelseerna säges äfven *Visa bort.* — *Bortvisande*, n. 4. o. *Bortvisning*, f. 2.

BORTVISSNA, v. n. 1. Se *Förvissna*. — Vanligare *Vissna bort.* — *Syn.* Se *Vissna*. — *Bortvissnande*, n. 4.

BORTVRÄKA, v. a. 5. o. 2. (höjes som *Vräka*) Häftigt eller föraktligt bortkasta, häfva undan, undanröjda. Säges egentligen och vanligast om tunga saker. — Äfv. *Vräka bort.* — *Syn.* *Undanvräka*. — *Bortvräkande*, n. 4. o. *Bortvräkning*, f. 2.

BORTVÄG, m. 2. sing. (mindre brukl.) Bort-

resa. Har afseende endast på tiden, som under resan till ett ställe förflyter. *På b-en hände, all . . .*, d. v. s. under bortresan.

BORTVÄLTA, v. a. 1. o. 2. Välta från ett ställe. — Äfv. *Vältra bort.* — *Syn.* *Bortvältra*, *Undanvälta*, *Undanvältra*. — *Bortvältande*, n. 4. o. *Bortvältning*, f. 2.

BORTVÄLTRA, v. a. 1. Se *Bortvälta*. — Äfv. *Vältra bort.* — *Syn.* Se *Bortvälta*. — *Bortvälltrande*, n. 4. o. *Bortvälltring*, f. 2.

BORTVÄNDA, v. a. 2. 1) Vända åt annan sida, åt annat håll. *B. ansigtet, ögonen.* — Äfv. *Vända bort.* — 2) (fig.) Gifva annan betydelse, syftning åt (ord, mening, o. s. v.). *B. meningen.* *B. ens ord.* — Bättre *Vända bort.* — *Syn.* *Förvända*. — *Bortvändande*, n. 4. o. *Bortvändning*, f. 2.

BORTVÄNJA, v. a. 2. (höjes som *Vänja*) Låta någon få vanan att vara borta. Brukas föga och mindre väl.

BORTÅKA, v. n. 5. (höjes som *Åka*) Åkande aflägsna sig. — Vanligare *Åka bort.* — *Bortåkande*, n. 4. o. *Bortåkning*, f. 2.

BORTÅT, prep. (bårtråt) 1) Till en aflägsen, ej uppgifven ort i grannskapet af en annan uppgifven, som ligger något längre bort. *Jag vet icke riktigt, hvarthän han rest, men b. Göteborg är det.* — 2) I, på en aflägsen, ej närmare uppgifven ort, trakt, i grannskapet af en annan, till namnet uppgifven och längre bort belägen. *B. Göteborg är vägen ganska vacker.* *Han bor b. Göteborg på något ställe.* — 3) Omkring, vid pass, ungefär. *De voro b. tio eller tolf.* *Det kan komma att kosta b. 100 R:dr.* — *Syn.* Se *Omkring*. — Adv. 1) (bårtråt) *Der b.*, ditåt, åt det hållet. *Här b.*, hitåt, häråt. — 2) (bårtråt) *Så b.*, så ungefär, så vid pass. *En tid b.*, för någon tid.

BORTÄTA, v. a. 5. (höjes som *Äta*) Se *Afäta*, 1. — Äfv. *Äta bort.* — *Bortätande*, n. 4.

BORTÖDA, v. a. 2. På ett slösaktigt, ovård samt, oförståndigt sätt göra slut på något. *B. skog.* — Bättre *Öda bort.* — *Bortödande*, n. 4.

BORTÖNSKA, v. a. 1. Önska, att någon eller något måtte aflägsnas, komma bort, begifva sig bort. — Vanligare *Önska bort.* — *Bortönskande*, n. 4.

BORTÖSA, v. a. 2. Ösa ut något våtämne ur ett kärl, o. s. v. — Äfv. *Ösa bort.* — *Syn.* Se *Bortslå*. — *Bortösande*, n. 4.

BORUP, börupp, m. 2. sing. 1) (fam.) Sista spelet vid ett spelparti. *Nu går b.* — 2) (fig.) Det sista af någonting.

BOSATT, a. 1. (egentl. part. pass. af *Bosätta*) Som har bo, hushåll på ett ställe. För att kunna sägas vara bosatt, fordras att hafva eget bo, hushåll, hvilket varaktigt är fastadt på ett ställe och ej flyttas omkring, såsom Lapparnes, Zigenarnes, m. fl. *En b. man.* *Hon är b. i Jönköping.*

BOSE, m. 2. pl. *bosar*. Svart orm af Äspingslägget.

BOSKAP, m. 5. sing. 1) (uti inskränkt bem.) Samteliga nötkreatur, som tillhöra ett bo eller hushåll. — 2) (i utsträckt bem.) Samteliga husdjur, som tillhöra ladugården på ett ställe, således äfv. får, svin och getter. Man gör då skilnad emellan *Stor B.*, *Hornboskap* eller *Nötboskap*, hvarmed menas endast nötkreatur, och *Småboskap*, d. v. s. får, svin och getter.

BOSKAPSAFVEL, m. 2. sing. Se *Boskaps-skötsel*.